

Határtalanul! – Székelyföldi élmények

2023. május 15-én 48 kandós diák indult autóbuzos kirándulásra négy tanár kíséretében. Úticélunk Székelyföld, a határon túli magyarság legikonikusabb tájegysége. Öt napot töltöttünk a kirándulással, melynek célja, hogy a gyerekek megismerjék Erdélyt, azon belül leginkább székelyföldet, élményekben gazdagodjanak, lássák, hogy a magyar nyelv, a kultúra él e tájon, nem csak a múltja, hanem a jelene is gazdag. Csodáljuk a természeti szépségeket, az építészeti emlékeket és népművészeti hagyományokat, még a székelyföldi sportérettel is megismerkedjünk egy kicsit. Kapcsolatba lépünk székelyföldi emberekkel, gyerekekkel. Mindezekről azt reméljük, hogy az élmények hatására tanulóink visszajáró vendégekké válnak.

Korán reggel búcsúztunk a szülőktől, mert hosszú az út Tusnádfürdőig, ahol a Szent Kristóf panzióban álomra hajthattuk esténként fejünket, miután a finom vacsorát elfogyasztottuk. Még így is sikerült értékes megállókat találnunk, a Királyhágó, Erdély határa, Kolozsvár főtere, és Mátyás király szülőháza voltak a délelőtti állomásaink, majd estefelé a Máréfalvi színes székelykapukat tekintettük meg. A tanulók kiselőadással készültek, amiket a buszon, az állomás előtt hallgattunk meg. Miután átszeltük a Hargitát, fél kilencre érkeztünk meg testvérvárosunkba, ahol kedves ismerősök fogadtak minket.

A második napon reggeli után indultunk a Békás szoros felé. Útközben megálltunk a Mádéfalvi veszedelem emlékművénél, ahol felelevenítettük az egykori szomorú eseményt. A Gyilkos tóhoz értünk előbb, ahol kalandos úton jutottunk fel a hegy oldalában lévő kilátóhoz, ugyanis a patak fölötti híd leszakadt, és köveken, rönkökön kellett átlépkedni. Nagyobb kihívás volt a Kis Cohárd 1342 méter magas sziklájára felhágni, de a jutalom nem maradt el, pazar kilátás fogadott bennünket. Odalent a tavat csodáltuk meg. Mi, idősebbek sajnálattal állapítottuk meg, hogy a nevezetes kiálló fák száma fogyatkozik az idő elteltével. A gyerekek a helyi árusoknál kürtös kaláccsal egészítették ki ebédcsomagjukat. A Békás szorost busszal közelítettük meg, csodálattal telve sétáltunk át a meredek kőfalakkal övezett úton. Hazafelé Csíksomlyón megtekintettük a kegytemplomot, de csak kívülről, mert keddi búcsú volt, és délután is tartott a szertartás. Elsétáltunk a közeli borvízforráshoz, ittunk kellemesen savanykás, gyógyító vizéből. A barátok feredőjében nem mártóztunk meg, csak megpihentünk a hatszöges medence szélén. Gazdag program volt, későn is értünk szállásunkra.

Harmadik nap reggeli után ismét buszra szálltunk, várt a Gyimes vidéke. Átszeltük a völgyekben elnyújtózó gyimesi falvakat az első megállónkig, a gyimesbükki tájházig. Ott a néprajzi gyűjtemény tulajdonosa, Antal Mária büszkén mutatta be nekünk édesanyja által először csak hobbiként összegyűjtött értékes tárgyakat, a különféle eszközök nevéhez gyakran megemlítette a csángó elnevezést is, miközben ecsetelte, hogy mire használták a régi időkben. A házi gyűjtemény idővel múzeummá nőtte ki magát. Gyimesbükkttől nem messze az ezeréves határ, ott az utolsó vasúti őrháznál a 88 éves Biklok Ágoston mesélt a sok régi vasúti relikviáról, ami az őrházban fellelhető.

Hazafele úton felfedeztünk egy bobot. Nem lehetett kihagyni! A hegytetőre felhúзва, mielőtt vad kanyargásban lesiklottunk a pályán, elénk tárult a völgyben elterülő Gyimesfelsőlok látványa a vasúti felüljáróval. Csíkszereda volt a következő állomásunk, ahol a Vákár Lajos stadion, és a csarnok melletti szobrok tanúskodnak arról, hogy a város életében büszke hagyomány a jégkorong sport, még a buszmegálló táblái is jégkoronggütőt formáznak. A Mikó vár mellett a szép kis parkban megbúvó Petőfi szobor lábánál elhelyeztük iskolánk koszorúját, mely a 200 éves évfordulóra emlékeztetett, majd rövid sétát tettünk Csíkszereda utcáin.

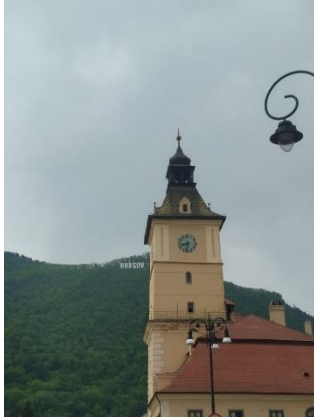
Korábban érkeztünk meg a szállásra, de ez nem jelentette a programok végét. Egy rövid akadályverseny keretében foglaltuk össze az eddig szerzett információkat, mely az Apor kilátótól indult és egy szép erdei ösvényen futott végig. Vacsora után Geréb János a Csíkszeredai jégkorongosok utánpótlás edzője mesélt a jégkorong szépségeiről, izgalmairól, és megtanultuk tőle, hogy a profi sportban nincs helye nemzetiségi ellentéteknek.

Negyedik napunk is mozgalmasnak ígérkezett, 10 óra tájban már a Szent Anna tó parkolójában állt buszunk, fenyvesek közt, erdei úton közelítettük meg Európa egyetlen vulkáni tavát. A tóparton egy kis időt töltöttünk, majd az erdei úton vissza, egészen a Mohos tőzeglápig. Információkba gazdag, ízes székely nyelvjárásban, székely humorral fűszerezett előadást hallhattunk vezetőnkől, közben egy pH indikátorral megmértük a lág vizének pH-ját, és valóban enyhén savas, 3-5 körüli értéket jelzett. Búcsút intve a természeti szépségeknek a Kézdiszék felé vettük az irányt. Elhaladtunk Torja mellett a világ legnagyobb (legalábbis egy darabig) székelykapuja alatt, majd Csernátonban a Haszmann Pál múzeum skanzenjével ismerkedtünk meg, ahol nem csak néprajzi kiállítás látható, hanem elképesztő mennyiségű régi mezőgazdasági gép szemlélésén keresztül lehet ismerkedni a régi idők gazdálkodóinak életével. A múzeum udvarában éppen egy székelykapu készült, a faragó mester minden információval ellátott bennünket, amit csak a székelykapukról tudni lehet. Kézdivásárhely főtere volt a következő állomásunk, aminek meghatározó emléke Gábor Áron honvéd őrnagy emlékműve. Kézdiszentlélek pompás erődtemploma kápráztatott el minket aznap utoljára, tusnádfürdőn várt minket a helyi csapat, és immár hagyományossá váló Kandó Iskola – Tusnádfürdő futball- és kosármérkőzés izgalmai zárták a napot és a sajnós a hetet, mert az idő gyorsan elszállt.

Utolsó nap korán búcsúztunk szállásadóinktól, Brassó főtere reggeli fényben köszöntötte az álmos csapatot, megkerültük a híres Fekete templomot, így ismerkedtünk az erdélyi százok elképesztően termékeny múltjával. Utolsó megállónkat a bakancslistáról választottuk ki, és nem bántuk meg, az Algyógyi körtemplom egy igazi kis gyöngyszem, Aknai Szilárd, a látogatóközpont vezetője pedig kimerítő előadást tartott nekünk a kis épület történetéről és a helyi magyarság szomorú sorsáról. Erdélytől egy Ábel a rengetegben részlet felolvasásával búcsúztunk, felidéztek a Hargita fenyveseit, és a székely emberek sajátos beszédstílusát, humorát.

A határon egy hosszabb várakozás után már repültünk is Budapest felé, sötétedett mire a szülők újra magukhoz ölelheték gyermekeiket, de senki nem bánta a hosszú utazást, mer egy élményekben gazdag hetet töltöttünk együtt, Kandós gyerekek és pedagógusok.

1. nap fotói: <https://photos.app.goo.gl/apg4REi4Y7qjVRoz6>
2. nap fotói <https://photos.app.goo.gl/heZESVuZGTAqYJii8>
3. nap fotói: <https://photos.app.goo.gl/NCBd2hyMsRVtPW5F8>
4. nap fotói: <https://photos.app.goo.gl/ZNjrtjUtQVZAdgPQ18>
5. nap fotói: <https://photos.app.goo.gl/Ks7kXtR9rZvvp3Pb6>